

ת"פ 63607/01/22 - מדינת ישראל ע"י נגד פלוני ע"י

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 63607-01-22 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

בפני כבוד סגן הנשיא ירון מינטקביץ
בעניין: מדינת ישראל ע"י עו"ד עמיחי מרקס

המאשימה

נגד

פלוני ע"י עו"ד חן הולנדר

הנאשם

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע לאחר שמיעת הוכחות בעבירות תקיפה הגורמת חבלה של ממש, תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש, סחיטה בכח וסחיטה באיומים. וכן נקבע בהכרעת הדין:

בתקופה הסמוכה לסוף שנת 2021 התגלע סכסוך בין הנאשם לאחיו, ב"ש (להלן: **ב'**), שמקורו בטענת הנאשם כי יש לו זכויות בדירת מגורים בתל אביב אותה רכש ב' עם אחרים, וכי ב' חייב לו סכום כסף בשל כך. בהכרעת הדין ציינתי, כי טענתו של הנאשם ביחס לזכויותיו בדירה עלתה לאורך שמיעת התיק, אך לא נדרשה לצורך ההכרעה ועל כן נמנעתי מקביעת ממצאים בעניין זה.

ביום 21.10.21 הגיע ב' לביתה של אמו, גב' ל"ל (להלן: **ל'**), בו התגורר הנאשם אותה העת. הנאשם פנה לב' ואמר לו כי הוא חייב לו חצי מיליון ש"ח בשל חלקו בדירה, וב' השיב לנאשם כי אינו חייב לו דבר. בתגובה, הכה הנאשם את ב' בפניו באגרוף וב' נפל ארצה. ל' ניסתה למנוע מהנאשם להמשיך להכות את ב' והנאשם דחף אותה והפילה ארצה, והמשיך להכות את ב' בבעיטות ואגרופים בעודו מוטל על הרצפה, ואז יצא מהבית.

ב' נכנס לחדר השירותים, נעל את הדלת ושטף את פניו, והנאשם לקח סכין מהמטבח, עמד מחוץ לחדר השירותים ואיים על ל' כי ידקור את ב'. לאחר מספר דקות יצא ב' מחדר השירותים והנאשם שב ודרש ממנו בצעקות כי ישלם לו ואז לקח את צרור המפתחות של ב' ואמר שלא יחזיר לו את הצרור עד שלא ידבר איתו על החוב. ב' סרב לכך והנאשם השאיר את המפתחות ברשותו.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו לב' דימום מהאף וחבלות בפנים ובצלעות, אך הוא לא פנה לקבל טיפול רפואי, על מנת שלא לדווח על העניין, וטופל בביתו. מעדות אשתו של ב' עלה, כי היא באה לאסוף את ב' מבית אימו (שהרי הנאשם לקח את מפתחות ביתו ומכוניתו) והוא בכה והיה חבול וזב דם. ל' סבלה מכאבים בכתפה, והיא פנתה לרופא אשר הנחה אותה ליטול משככי כאבים.

לאחר האירוע התקשר הנאשם אל ב' ואל רעייתו גלית פעמים רבות מטלפונים שונים, שלו ושל בני משפחתו, ובין היתר שלח לגלית הודעה כי הוא בא אליהם ביום שישי לארוחת ערב (ר' ת/3). בשל מעשיו של הנאשם ופחדם ממנו, ב' וגלית

החליפו את המנעולים בביתם (מכיוון שהנאשם לקח מב' את מפתחות הבית) ובהמשך עזבו את ביתם יחד עם ילדיהם ועברו להתגורר אצל אחותה של גלית. גם לאחר שגלית וילדיה חזרו לביתם, ב' לן במקום אחר, על מנת שלנאשם לא תהיה סיבה לבוא לשם.

כשבוע לאחר שתקף הנאשם את ב', הוא הגיע לביתו בסמוך לשעה 6:00, צלצל בדלת ללא הרף ואמר לגלית, כי הוא רואה בה אחראית על חובו של ב'. הנאשם איים על גלית כי יגרום לכך שיהיה לה רישום פלילי ודרש ממנה כי תאמר לב' שעליו לשבת עימו. הנאשם אף אמר לגלית כי ישלח חברים שלו שיעמדו ליד דלתה מדי יום, וכי לא יעזוב אותה ואת ב' עד שיקבל את כספו. מעדותה של גלית עלה, כי בשל פחדם מהנאשם בנם לא הלך לבית הספר מספר ימים, וכאשר הוזמנו לחתונה של בני משפחה חששו לעבור בביתם על מנת להתארגן.

לצד פניות ישירות של הנאשם לב' ולגלית, הוא פנה לבני משפחה אחרים ודרש מהם לומר לב' כי עליו לשלם לו את החוב הנטען - תחילה דרש חצי מיליון ש"ח ובהמשך מיליון ש"ח. מהעדויות עלה, כי בשלב מסוים ל', אמם של ב' והנאשם הציעה שהיא תיתן לנאשם סכום של 50,000 ש"ח על מנת להרגיעו, אך הדבר לא קרה.

טענות הצדדים

ב"כ המאשימה הפנה לחומרת מעשיו של הנאשם, ובכללן העובדה שבוצעו כלפי בני משפחה ובעטיים נאלצו ב' וגלית לעזוב את ביתם, ועל כן ביקש לקבוע כי מתחם העונש ההולם הוא 15-40 חודשי מאסר. ביחס לעונש הראוי, ביקש ב"כ המאשימה למקם את הנאשם בחלקו העליון של המתחם תוך שהפנה לעברו הפלילי ועתר להשית על הנאשם עונש של 40 חודשי מאסר ולהפעיל שני מאסרים מותנים שלחובתו באופן מצטבר. ב"כ המאשימה הוסיף, כי המאשימה התלבטה האם לבקש לחרוג לחומרה ממתחם העונש ההולם, לשם הגנה על שלום הציבור, אך בסופו של דבר הוחלט שלא לעתור לכך.

ב"כ הנאשם טען, כי לא הוגש תיעוד רפואי לחבלות שנגרמו לב' וכי מהראיות שהוצגו עלה כי מדובר בחבלות קלות בלבד. ביחס לעבירת הסחיטה טען, כי מדובר בהתנהלות ספונטנית של הנאשם והאירוע החל במפגש מזדמן ללא תכנון. עוד טען ב"כ הנאשם, כי ביצוע העבירות כלפי בני משפחה, כשב'ע סכסוך משפחתי, הוא חמור פחות מאשר לו היה הנאשם פוגע בזרים. ביחס למתחם העונש ההולם טען הסניגור, כי המתחם הראוי הוא 4-10 חודשי מאסר. לענין קביעת העונש בתוך המתחם הפנה ב"כ הנאשם לכך שעיון בגליון ההרשעות של הנאשם מלמד שבשנים האחרונות חלה התמתנות מצדו. ביחס להפעלת התנאי טען, כי קיים ספק האם ניתן להפעיל את שני המאסרים המותנים והנאשם זכאי להנות מהספק. עוד עמד על הקשיים של הנאשם הנובעים ממעצרו הממושך. לאור כל אלה, ביקש הסניגור לגזור על הנאשם עונש של 10 חודשי מאסר בפועל.

הנאשם, מסר כי אביו נפטר לאחרונה "והכל מתגמד" והוא מקווה שיוכל להתאחד עם משפחתו.

מתחם העונש ההולם

בשל סכסוך כספי ודרישת חוב, אשר אי בהירות אופפת אותו, תקף הנאשם את אחיו באלימות קשה וגרם לו לחבלות, ואגב כך תקף את אמו בת ה- 75, כאשר ניסתה להפריד בין השניים. הנאשם אף איים על אימו כי ידקור את אחיו, בעת שזה הסתתר מפני בחדר השירותים - ולאחר מכן לקח את צרור המפתחות של אחיו, על מנת לגרום לו לנהל עמו משא ומתן על החוב הנטען.

בהמשך הגיע הנאשם לבית אחיו בשעת בוקר מוקדמת (6:00) ושם אמר לאשת אחיו כי הוא רואה בה אחראית לחובו של בעלה ואיים עליה כי לא ירפה ממנה ומאחיו עד שישלמו לו את מה שלדעתו מגיע לו, וכי ימנע ממנה לעבוד וישלח אנשים שיעמדו ליד דלת ביתה מדי יום.

מהראיות עלה, כי מעשיו של הנאשם הטילו על אחיו של הנאשם ובני משפחתו מורא וכי הם עזבו את ביתם והתגוררו מספר ימים אצל בני משפחה, בשל פחדם מהנאשם.

מדובר בהתנהגות אלימה ובריונית אשר לא ניתן לגלות כלפיה סובלנות וחברה חפצת חיים אינה יכולה להסכין עימה, וחובה להשית בגינה עונשים מרתיעים, אשר ישקפו את הפסול שבה וירתיעו מפני ביצועה.

לעניין החומרה שבעבירות הסחיטה ר' ע"פ 2836/22 אמרה (7.6.22):

בית משפט זה עמד פעמים אינספור על חומרתן הרבה של עבירות הסחיטה השונות, אשר מערערות את יסודות הסדר החברתי ופוגעות באופן ניכר בשלום הציבור, בשגרת חייו ובביטחונו. עבירות אלו פוגעות במרקם חייהם של הנסחטים, במישור האישי והכלכלי (ע"פ 5769/14 אלרואי נ' מדינת ישראל, פסקה 15 [פורסם בנבו] (20.9.2015); ע"פ 106/17 מסיקה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.01.2018); ע"פ 1551/15 שולי נ' מדינת ישראל, פסקה 43 [פורסם בנבו] (6.9.2016)). ואכן, סחיטה באמצעות איומים "מהווה עשיית דין עצמי וגורמת לשלילת קניינו של האחר תוך פגיעה בחירותו. יתרה מכך, 'מערכת היחסים' שבין הסוחט לנסחט עלולה פעמים רבות לכפות על הנסחט 'קשר של שתיקה' אשר יקשה עליו להתלונן. ענישה מוחשית עשויה לסייע בשבירת קשר השתיקה, הן על ידי תמרוץ הנסחט להתלונן והן על ידי הרתעת הסוחט" (ע"פ 2580/14 חסן נ' מדינת ישראל, פסקה 15 [פורסם בנבו] (23.9.2014)). יפים לענייננו דבריו של השופט א' לוי שקבע בהקשר דומה כך:

"רק לעתים רחוקות אוזר הקורבן אומץ כדי לפנות לרשויות החוק, הואיל והוא חושש שידם של הסחטנים עלולה להשיג אותו במוקדם או במאוחר, מבלי שאנשי החוק יוכלו להושיעו. לפיכך, כשסוף סוף מעז מתלונן לבקש את הגנת החוק, יש לראות בכך הזדמנות לא רק להעניש את העבריין המסוים אשר נמצא כי חטא, אלא גם להעביר מסר לציבור בכלל, ולאלה שחוטאים בעבירות מן הסוג הזה בפרט, כי עבריינים בתחום זה עלולים לשלם על מעשיהם בדרך של שלילת חירותם לתקופה ארוכה. ענישה מסוג זה מטרתה איפוא משולבת, לתת ביטוי למידת הכיעור שבעבירה זו ולשאת הנפש שהיא מעוררת בלב השומע, והיא נועדה גם כדי לעודד את הקורבנות לשבור את קשר-השתיקה, ולהביא את דברם בפני רשויות החוק כדי לשים קץ לסחיטה בה הם נתונים" (ע"פ 6774/01 מדינת ישראל נ' אלעלוין [פורסם בנבו] (1.1.2001)).

וכן ר' ת"פ (מחוזי ת"א) 68846-07-19 קוסטיקה (22.11.21):

בחינת מדיניות הענישה הנהוגה - עבירת סחיטה בכוח, שלעתים מלווה באיומים או בהיזק לרכוש, מאפיינת התנהגות של עולם תחתון, פוגעת באושיות סדרי החברה ומחייבת הטלת עונש ממשי של מאסר בפועל, שיאפשר הרתעה ועידוד קורבנות העבירה לשתף פעולה עם רשויות החוק. לא בכדי קבע המחוקק עונש מאסר מקסימלי בן 7 שנים לצד עבירה של סחיטה בכוח. יש ביסודות

ההתנהגות שבעבירה זו, משום הטלת אימה ופגיעה בביטחון האישי של נפגע העבירה ושל הציבור בכללותו. ענישה מחמירה נדרשת גם בהתחשב בקושי הטמון בחשיפת עבירות דומות, נוכח שרק לעיתים רחוקות אוזר הקרבן אומץ להתלונן ולהסתייע ברשויות החוק כדי להיחלץ מהמצוקה אליה נקלע. על כן, יש לייחד את הדגש לשלומם ולביטחונם של הזולת, להבדיל מתחושותיו של הנאשם עצמו. בבסיסו של כל מהלך סחיטה, עומד הרצון להשיג מאחרים דבר אשר בנסיבות רגילות, לא היו מוכנים לתת. מידת הענישה הנדרשת, צריך לשלב בחובה אינטרסים של גמול שישקף את הסלידה שחשה החברה נוכח מעשים אלו וכן הרתעה כלפי הנאשם ועבריינים בכוח לבלי יסחטו באמצעים פסולים. הפעלת כוח והפחדה לשם פתרון סכסוך או כדי להתעשר על חשבון האחר שלא כדין תוך נטרול מערכת החוק והמשפט והשלטת אימה והפחדה, הן דרכים שיש לסלוד מהם ולהוקיע אותם.

בקביעת מתחם העונש אבטא את עצמת הפגיעה בערכים מוגנים ובהם שלמות הגוף ותחושת הביטחון האישי של אחיו של הנאשם ובני משפחתו, אשר מצאו עצמם מורחקים מביתם למספר ימים תחת מוראו של הנאשם. ב' וגלית העידו לפני, והתרשמתי באופן ישיר מעצמת הפגיעה שגרם להם הנאשם, והפחד מפניו ניכר בהם גם בחלוף זמן מהאירוע. יתרה מכך - מעדותו של ב' עלה, כי חרף הפגיעה הקשה שפגע הנאשם בו ובבני משפחתו, הוא לא רצה להתלונן על מעשיו, והדברים נחשפו רק כאשר נחקר ב' על אירוע אחר הקשור בנאשם.

עוד אבטא בקביעת המתחם, כי הנאשם לא נרתע מלתקוף את אימו בת ה- 75 והדף אותה בכח והפילה ארצה כאשר ניסתה למנוע ממנו לתקוף את אחיו. למרבה המזל, לא נגרמו לאם חבלות קשות, אם כי היא סבלה מכאבים ופנתה לקבלת טיפול רפואי - אך עיקר החומרה שבמעשה אינו הפגיעה הגופנית שגרם הנאשם לאימו, אלא תחושת ההשפלה והכאב של אישה מבוגרת שבנה תוקף אותה - ועל כך אוסיף את העדר העכבות הנלמד מהמעשה.

נתון נוסף אותו אביא בחשבון, הוא כי מדובר על מעשים חוזרים שהתפרסו על פני פרק זמן משמעותי, ואין מדובר באירוע נקודתי.

כמו כן יש לבטא את הפגיעה בשלטון החוק הכרוכה בגביית חובות בדרכי אלימות. מקום בו סבור אדם כי זכות מזכויותיו נפגעה, בידו לברר את ריבו בבית משפט - ולא ניתן לקבל גביית חוב עצמאית בדרך של תקיפה אלימה, איומים בסכין, לקיחת מפתחות הבית והרכב כ"תמריץ" לניהול משא ומתן ואיומים על בני משפחה של ה"חייב". וכאמור למעלה - לא קבעתי ממצא בשאלת מקור הסכסוך שבין הנאשם לאחיו, אך התנהלותו אינה תומכת בהנחה שהיה בידו לבסס את טענותיו.

בשים לב לאלה, מתחם עונש לו טענה המאשימה, מאסר לתקופה שבין 15 חודשים ל- 40 חודשים משקף את חומרת מעשיו של הנאשם ופגיעתו בבני משפחתו ורחוק מלהחמיר עם הנאשם, ועל כן אקבלו - ואיני רחוק מהסברה שניתן היה לקבוע מתחם עונש הולם גבוה יותר.

נסיבות שאינן קשורות למעשים

הנאשם יליד 1978, נשוי ואב לשניים. בתקופה שקדמה למעצרו לא עבד והתגורר אצל אימו.

לחובת הנאשם הרשעות קודמות רבות:

בשנת 1998 הורשע בעבירת אלימות ונדון למאסר מותנה.

בשנת 1999 הורשע בעבירת רכוש ונדון למאסר מותנה.

בשנת 2000 הורשע בשורת עבירות סחיטה, אלימות, הפרת הוראה חוקית ועוד, ונדון לשלוש שנות מאסר.

בשנת 2005 הורשע בעבירות אלימות חמורה ונדון לארבע שנות מאסר, הכוללות הפעלה של מאסר מותנה.

בשנת 2008 הורשע בעבירות אלימות ונדון לשנתיים מאסר.

בשנת 2009 הורשע בהפרעה לשוטר ונדון למאסר מותנה.

בשנת 2015 הורשע במספר עבירות סחיטה ופציעה ונדון לארבע שנות מאסר.

בשנת 2019 הורשע במספר עבירות אלימות, רכוש ושיבוש מהלכי משפט ונדון ל- 19 חודשי מאסר, הכוללים הפעלת מאסר מותנה, וכן לשני מאסרים מותנים, שהם חבי הפעלה בשל הרשעותיו בתיק שלפני.

דין והכרעה

מכלול שיקולי הענישה פועל לחובת הנאשם, וככל שיגעתי, לא מצאתי ולו נקודה אחת לזכותו: מדובר באדם שלחובתו עבר מכביד, הכולל הרשעות רבות בעבירות אלימות חמורות, סחיטה, שיבוש מהלכי משפט ועוד, בגין נדון למאסרים חוזרים ונשנים, אשר לא היה בהם כדי להבהיר לו את הפסול שבמעשיו או למנוע ממנו לשוב עליהם. ניכר בנאשם, כי הרגיל עצמו לפגוע בגופם, רכושם וכבודם של אחרים, וכי אין עליו מורא חוק כלל.

העובדה שמאסרים משמעותיים ומאסרים מותנים שנגזרו על הנאשם פעם אחר פעם לא הביאו אותו לשנות את דרכיו מעידה על כשלון ההרתעה בעניינו - ומסקנה זו מתחזקת מכך שבעת ביצוע המעשים היו לחובת הנאשם שני מאסרים מותנים שהוטלו בגין מעשים דומים לאלו בהם הורשע.

מכאן עולה, שרק חומות הכלא מגינות על הציבור מפניו של הנאשם וימנעו ממנו לשוב ולעבור עבירות ולפגוע באחרים.

על כך אוסיף, כי הנאשם לא קיבל אחריות למעשיו ובעת שהעיד לפני ניכרו בו האדישות וחוסר המודעות לנזקים שהסב לבני משפחתו במעשיו לפגיעה שפגע בהם - ורושם דומה עלה גם מדבריו לפני בישיבת הטיעונים לעונש. אדגיש, כי אינני מחמיר עם הנאשם בשל כפירתו, שהרי זכאי נאשם שהמאשימה תוכיח את אשמתו. עם זאת, נאשם המקבל אחריות למעשיו ומודע לפסול שבהם זכאי להקלה, ממנה לא יהנה הנאשם.

אוסף, כי אני ער לכך שהטלת עונש מחמיר פוגעת לא רק בנאשם, אלא גם בבני משפחתו, אך בשים לב למכלול השיקולים אותם פרטתי, לא ראיתי מנוס מכך.

לאור אלה, ובהעדר כל נסיבה לקולה, אשית על הנאשם עונש ברף העליון של המתחם.

מאסרים מותנים שלחובת הנאשם

בגזר הדין האחרון שניתן בעניינו של הנאשם, בת"פ 68454-06-18, מיום 5.5.19, הוטלו עליו, בין היתר, שני עונשי מאסר מותנה, שכן לשונם:

- א. **7 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך תקופה בת 36 חודשים מיום שחרורו ממאסר, אם יעבור הנאשם משך תקופה זו עבירות נגד הגוף מסוג פשע.**
- ב. **4 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך תקופה בת 36 חודשים מיום שחרורו ממאסר, אם יעבור הנאשם משך תקופה זו עבירות נגד הגוף שאינן פשע ו/או עבירת איומים.**

ב"כ המאשימה ביקש להפעיל את שני המאסרים באופן מצטבר, הן זה לזה והן לעונש שיוטל על הנאשם בתיק זה, וב"כ הנאשם ביקש להפעילם בחופף.

אכן, שני המאסרים המותנים ענינם עבירות תנאי שונות: המאסר המותנה הראשון (שבעה חודשים) הוא בשל עבירות אלימות נגד הגוף מסוג פשע - והנאשם הורשע בעבירה מסוג זה (תקיפת זקן). המאסר המותנה השני (ארבעה חודשים) הוא בשל איומים - והנאשם הורשע גם בעבירה מסוג זה (יסודות עבירת האיומים מתקיימים במלואם בעבירת סחיטה באיומים, ומעובדות הכרעת הדין עולה מפורשות כי הנאשם איים על אשתו של ב'). משכך, ניתן להפעיל את שני המאסרים בנפרד זה מזה, ועל פניו אף ניתן לצברם זה לזה.

עם זאת, לאחר לבטים ולא בלי היסוס, בשים לב לכך ששני המאסרים המותנים הוטלו בהליך אחד ולכך שגם הרשעת הנאשם היא בשל רצף מעשים המהווים "אירוע עברייני אחד", אפעיל את שני המאסרים המותנים באופן שיחפפו זה את זה, אך יצטברו למאסר אותו אגזור בשל התיק שלפני.

אוסף בהקשר זה, כי בגזר הדין האמור סקר בית המשפט (כב' הנשיא א. חן) את עברו המכביד של הנאשם, אך מנגד הביא בחשבון לזכותו דברים שאמר בדבר רצונו לשנות את אורחות חייו והקל עמו, בכך שגזר עליו עונש מתון והפעיל מאסר מותנה שהיה לחובתו, כאשר חציו בחופף למאסר שגזר - ויש להצטער על כך שהנאשם פירש הקלה זו כרשות להמשיך בדרכו.

לפיכך גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 40 חודשי מאסר בפועל. מתקופה זו ינוכו ימי מעצרו של הנאשם בתיק זה והצדדים יגישו הודעה מתואמת בענין.
- ב. מפעיל שני מאסרים מותנים, של שבעה חודשים ושל ארבעה חודשים, אשר הושתו על הנאשם בת"פ 68454-06-18 ביום 5.5.19. מאסרים אלו יופעלו בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש המאסר שבסעיף א', כך שסך הכל יישא הנאשם ב- 47 חודשי מאסר.
- ג. שנה מאסר, בו לא יישא אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר כל עבירת אלימות מסוג פשע, ובכלל זה כל עבירת סחיטה.
- ד. ששה חודשי מאסר בו לא יישא אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר כל עבירת אלימות מסוג עוון.
- ה. פיצוי למתלונן ב', עד תביעה מס' 1, בסך 15,000 ש"ח. הסכום ישולם עד ליום 1.12.22.
- ו. פיצוי למתלוננת גלית, עדת תביעה מס' 2, בסך 7,500 ש"ח. הסכום ישולם עד ליום 1.12.22.

ז. פיצוי למתלוננת ל', עדת תביעה מס' 2, בסך 4,000 ש"ח. הסכום ישולם עד ליום 1.12.22.

החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים והתשלומים שנקבעו למעלה. ניתן יהיה לשלם את הפיצויים כעבור שלושה ימים מהיום לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

- א. בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il
- ב. מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000
- ג. במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, ז' תשרי תשפ"ג, 02 אוקטובר 2022, בנוכחות הצדדים.